

skellige Regler, eftersom man bor paa Frederiksberg eller i Frederiksborg Sogn. Jeg ser ikke rettere, end at den eneste Regel, der kan gives i dette Forhold, er den, at man ikke kan fordre mere end en summarisk Angivelse af Indtægten. Naar Folk ere gaaede videre, bliver det deres egen Sag. Man skulde helst ikke have opfordret dem dertil, men naar det er sket, bør man i hvert Fald aldrig lægge nogen Vægt paa dette specielle Punkt. Jeg tillader mig derfor at opfordre den højtærede Minister til at foranledige, at der udgaar en officiel Bekendtgørelse fra Skattedepartementet om, at man ikke maa tilsidesætte en Selvangivelse, selv om ikke alle 3 Rubrikker ere udfyldte.

Jeg vil derefter tillade mig at rette det Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, om han ikke paatænker at lade Rigsdagen og derigennem Offentligheden tilflyde Oplysninger om, hvad der — maa jeg sige det saaledes — foretages af vore Gesandter i Udlandet. I andre Lande er Forholdet jo det, at Parlamenterne faa saadanne Oplysninger, alle kende jo Ordet „Blaabog“. Det er ikke blot de store Magter, hos hvem dette sker, ogsaa hos mindre Magter finder det Sted, det har saaledes i en Aarrække været Tilfældet i Sverige. Selvfølgelig vil det altid bero paa Ministeren, hvad der kan optages i en saadan Beretning, og lige saa selvfølgelig er det, at alle ikke afsluttede Sager ikke kunne optages deri. Men der kan være og vil altid være en hel Række internationale Forhold, med Hensyn til hvilke det vil være af stor Betydning, ikke blot for de andre Diplomater, der kunne lære den ene af den anden, men ogsaa for Befolkningen, at faa at vide, hvad der er foregaaet. Der er navnlig mange personlige Forhold, med Hensyn til hvilke det kan være af stor Interesse at erfare, hvorledes de ere blevne opfattede fra det ene eller det andet Lands Side. Jeg tillader mig derfor at rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om han ikke vil være betænkt paa aarlig at give Rigsdagen en saadan Beretning.

Jeg vil dernæst gøre et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Jeg har tidligere haft Lejlighed til her i Salen at gøre opmærksom paa det yderst uheldige i, at Sø- og Handelsretten ikke er i Stand til paa en nogenlunde, jeg kan næsten sige anstændig Maade at opfylde sin Forpligtelse med Hensyn til Domsafsigtelse. Jeg har ogsaa haft Lejlighed til at fremhæve, at det paa ingen som helst Maade er Ret-

tens eller Formandens egen Skyld; thi et Menneske kan ikke mere, end han kan, og at Formanden i Sø- og Handelsretten arbejder næsten utrolig meget, er noksom bekendt for alle. Jeg ved derimod ikke, om det er tilstrækkelig bekendt, jeg har i alt Fald omtalt det her i Salen, at der er Tilfælde, hvor Advokaterne have procederet Sagen mundtlig, som det sker i Sø- og Handelsretten mere end i Aar, før Dommen er afsagt, ja, meget længere end i Aar kan det være, endnu mange Maaneder over den Tid kan der gaa. Det er dog et ganske uforsvarligt Forhold. Jeg maa tilstaa, jeg forstaar ikke, det kan taales. Den ærede Minister vil maaske sige: ja, vi faa jo en Retsreform, og saa bliver alting godt. Ja vist, vi faa maaske en Retsreform om 14 Dage, den skal jo i Fællesudvalg, og vi kunne maaske blive færdige med den i Aar. Men Loven træder ikke i Kraft før om flere Aar; der er meget, der mangler, der er meget, der skal gøres, forinden den kan føres ud i Livet. Hvorfor skal det i al den Tid være saaledes, at man ikke kan faa Dom i de Sager, som procederes ved Sø- og Handelsretten? Hvorfor? Det er dog ganske ejendommeligt, at Rettens Formand jager paa Sagførerne for at faa dem til at gøre Anstandene saa korte som muligt, skynder paa dem for at afkorte Behandlingen, og naar man saa endelig naar saa vidt, at der procederes mundtlig, saa lægger man Sagen hen, man sover ikke sely, men lader gladelig Sagen hvile i lange, lange Tider. Det er jo en ren Parodi paa en Retspleje. Det er ganske uanstændigt. Vi staa jo i mangfoldige Forbindelser med Udlandet, og det er meget ofte saa, at den ene Part i Sagen er Udlænding, for hvem det naturligtvis maa være ubegribeligt, at slikt kan finde Sted. Og det hele Forhold er dog saa yderst simpelt at ordne, saa umaadeligt simpelt, thi der kræves slet ikke andet end Ansættelse af en Dommer til. Jeg kan slet ikke tænke mig, at nogen, som har med Lovgivningen at gøre, og specielt Folketinget, skulde ville nægte en Bevilling af nogle faa Tusinde Kr. for at afhjælpe et Forhold, der i den Grad er skrigende. Jeg kan, som sagt, slet ikke tænke mig det; man vil sikkert have Øje for, hvor vigtigt det er, at Retsplejen er saa god og hurtig som muligt. Derfor vil jeg tillade mig at henstille, at dette Spørgsmaal tages op, saa at det snart kan finde en Løsning.

Med Hensyn til Finanslovens Enkeltheder skal jeg i øvrigt forbeholde mig